

Clive Cussler

met Jack Du Brul

De kaper

the house of books

Oorspronkelijke titel

Corsair

Uitgave

G.P. Putnam's Sons, New York

Copyright © 2009 by Sandecker RLLLP

By arrangement with Peter Lampack Agency, Inc. 551 Fifth Avenue, Suite 1613, New York,
NY 10176-0187 USA and Lennart Sane Agency AB

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Pieter Verhulst

Omslagontwerp

Jan Weijman

Omslagillustratie

artist partners ltd

Foto auteur

© Rob Greer

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3371 8

D/2012/8899/67

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Baai van Tripoli

februari 1803

Amper had het eskader de versterkte muren van de Barbarijse hoofdstad in zicht, toen opeens een hevige storm opstak waardoor de kits *Intrepid* en de grotere brik *Siren* weer naar de Middellandse Zee werden gedreven. Luitenant Henry Lafayette, de eerste officier van de *Siren*, had door zijn verrekijker juist de hoge masten gezien van de Amerikaanse *Philadelphia*. Dat schip was de reden waarom de twee oorlogsbodems zich zo dicht bij het zeeroversnest waagden.

Zes maanden eerder had de *Philadelphia*, bewapend met vierenveertig stuks geschut, een Barbarijs piratenschip opgejaagd tot te dicht bij de berucht verraderlijke haven van Tripoli en was daar op een ondiepte aan de grond gelopen. De kapitein van het fregat, William Baimbridge, had alles geprobeerd om zijn schip te redden, zelfs door de zware kanonnen overboord te gooien, maar tevergeefs: zijn schip zat vast en de vloed zou pas uren later opkomen. Bedreigd door een dozijn vijandelijke schepen had Baimbridge geen andere keus dan de vlag te strijken en zijn grote oorlogsbodem over te geven aan de Pasja van Tripoli. De Hollandse consul die in Tripoli resideerde meldde in brieven dat Baimbridge en zijn staf goed behandeld werden, maar de overige bemanning van de *Philadelphia* werd, zoals de meeste zeelieden die in handen van de Barbarijse zeerovers vielen, tot slaaf gemaakt.

De Amerikaanse kapiteins van de vloot in de Middellandse Zee beseften dat er geen hoop was de *Philadelphia* te heroveren en weg te zeilen uit de haven; daarom werd besloten het schip te verbranden. Wat het lot van de gevangen bemanning betreft, via bemiddelaars werd duidelijk dat de heerser van Tripoli bereid was de mannen vrij te laten tegen betaling van een half miljoen dollar losgeld.

Eeuwenlang hadden de piraten van de Barbarijse kust strooptochten gehouden langs de Europese kusten, tot ver in het noorden naar Ier-

land en IJsland. De zeerovers hadden complete steden geplunderd en de inwoners afgevoerd naar Noord-Afrika, waar de ongelukkigen als galeislaven of als dwangarbeiders moesten zwoegen. De aantrekkelijkste vrouwen werden als concubines naar de harems van de verschillende machthebbers gebracht. De rijkste gevangenen kregen de kans zich te laten vrijkopen door vrienden en familie, maar de armen brachten de rest van hun leven door in ellendige en zware omstandigheden.

Om hun handelsvloten te beschermen betaalden zeevarende naties als Engeland, Spanje, Frankrijk en Nederland exorbitante afkoopsommen aan de drie belangrijkste steden op de Barbarijse kust – Tanger, Tunis en Tripoli – zodat de piraten de koopvaarders niet zouden overvallen. De Verenigde Staten, die na de Onafhankelijkheid niet meer onder bescherming van de Britse Union Jack stonden, betaalden aan de machthebbers ook een afkoopsom van bijna een tiende deel van de belastingopbrengst. Dat veranderde toen Thomas Jefferson de derde president van de Verenigde Staten werd; hij bezwoer dat er onmiddellijk een einde aan deze praktijk zou komen.

De Barbarijse staten meenden dat het bluf was van de jonge democratie en ze verklaarden de oorlog.

Jefferson reageerde met het sturen van een armada Amerikaanse schepen.

Zodra de keizer van Tanger het fregat *Constitution* zag opdoemen besloot hij alle Amerikaanse zeelieden vrij te laten en hij eiste niet langer een losgeld. In ruil gaf commandant Edward Preble twee eerder geëchte Barbarijse vrachtschepen terug.

De Pasja van Tripoli was minder onder de indruk, ook omdat zijn zeelieden de Amerikaanse *Philadelphia* hadden geëcht en het schip omdoopten tot *Geschenk van Allah*. Nu hij een van de grootste Amerikaanse schepen had buitgemaakt voelde de Pasja zich nog machtiger en hij wees elke poging tot onderhandelen af. Ook eiste hij onmiddellijke betaling van een afkoopsom. De Amerikanen verwachtten niet dat de Barbarijse zeerovers in staat waren het vierkant getuigde grote schip te gebruiken als piratenschip, maar de gedachte dat een vijandelijke nationale vlag aan de bezaansmast wapperde was onverdraaglijk voor zelfs de meest onervaren zeeman.

Toen de Amerikanen de *Philadelphia* hadden gezien, beschermd door de honderdvijftig kanonnen in de haven van Tripoli, stormde het zo hevig en was de zee zo woest dat de twee oorlogsbodems, ondanks

alle inspanningen van de kapiteins, van elkaar verwijderd raakten en naar het oosten afdreven.

Aan boord van de *Siren* was de situatie slecht, maar kapitein Lafayette kon zich amper voorstellen wat de bemanning van de *Intrepid* moest doorstaan tijdens de storm. De kits was met vierenzestig ton niet alleen veel kleiner dan zijn schip, maar had tot de vorige Kerst dienst gedaan als slaventransportschip, onder de naam *Mastico*. Het schip was geënterd door de *Constitution* en toen het ruim werd geïnspecteerd ontdekten de Amerikanen tweeënveertig vastgeketende zwarte Afrikanen benedendeks. De slaven waren een geschenk van de Pasja van Tripoli voor de Sultan van Istanboel.

Maar de stank van menselijke ellende was met geen enkele hoeveelheid loog te verdrijven.

Op 12 februari ging de hevige storm eindelijk liggen, maar pas op 15 februari volgde een rendez-vous van beide schepen en er werd weer koers gezet naar Tripoli. Die avond organiseerde kapitein Stephen Decatur, bevelhebber van het eskader, een strategische bespreking aan boord van de kleine *Intrepid*. Henry Lafayette, vergezeld van acht zwaar-bewapende zeelieden, roeide met een vlet naar de *Siren*.

‘Dus jij liet de storm uitrazen en je komt nu aan boord op zoek naar glorie, is het wel?’ zei Decatur plagend, terwijl hij Lafayette een hand toestak om hem over de lage verschansing te helpen. Hij was een knappe, breedgeschouderde man met dik, donker haar en dwingende ogen die een natuurlijk gezag uitstraalden.

‘Dit zou ik niet willen missen, kapitein,’ antwoordde Lafayette. Hoewel beide mannen dezelfde rang hadden, even oud waren, en al bevriend sinds hun leertijd als matroos, liet Lafayette blijken dat hij Decatur erkende als commandant van het eskader en als kapitein van de *Intrepid*.

Henry was even lang als Decatur, maar hij had een atletische gestalte, als van een ervaren schermer. Zijn ogen waren heel donker, bijna zwart, en met zijn inlandse kleding die hij als vermomming droeg, leek hij op de legendarische piraat met wie ze ooit de confrontatie wilden aangaan: Suleiman Al-Jama. Lafayette was geboren in Quebec, en als zestienjarige knaap naar Vermont vertrokken. Hij wilde aanwezig zijn bij het Amerikaanse experiment met democratie. Hij sprak al redelijk Engels, en verengelste zijn voornaam in Henry, om Amerikaans staatsburger te worden. Hij monsterde aan bij de marine, nadat hij een tien-

tal jaren had gewerkt aan boord van de schoeners waarmee hout werd vervoerd over Lake Champlain.

Er was amper ruimte aan boord van de twintig meter lange kits voor de tachtig opvarenden, maar slechts een klein aantal had zich vermomd. De anderen hielden zich schuil in het ruim of zaten weggedoken achter de verschansing toen de *Intrepid* langs de stenen golfbreker de haven van Tripoli binnen voer.

‘Henry, ik stel je voor aan Salvador Catalano. Hij is onze loods en zal ons bij de wal brengen.’

Catalano was een gezette man met een grote warrige baard die zich over zijn borst uitspreidde. Zijn hoofd was bedekt met een smoezelige linnen tulband en in zijn gordel was een kromme dolk gestoken met in het lemmet een rode halfedelsteen.

‘Ik neem aan dat hij dit niet vrijwillig doet?’ fluisterde Lafayette tegen Decatur voordat hij naar voren liep om de loods te begroeten.

‘Het kostte ons een flink bedrag om hem over te halen,’ bromde Decatur.

‘Aangenaam kennis te maken, heer Catalano,’ zei Henry en hij greep de vette hand van de Maltezer. ‘En namens de bemanning van de *Siren* wil ik u ook bedanken voor uw dappere hulp.’

Catalano grijnsde breed, zodat een incomplete rij tanden zichtbaar werd. ‘De piraten van de Pasja hebben mijn schepen al zo vaak beroofd dat dit me wel een passende vergelding lijkt.’

‘Het is goed dat u hier bent,’ zei Lafayette afwezig. Zijn aandacht was al gericht op zijn nieuwe onderkomen.

De masten van de *Intrepid* stonden rechtop, maar enkele stagen waren niet strak gespannen en op de vaak gerepareerde zeilen waren korsten zout te zien. Hoewel het dek grondig geschrobd was met loog en zand verspreidden de eiken planken nog steeds een smerige damp. Henry’s ogen werden waterig van de stank.

Het schip was bewapend met vier kleine carronades, een type kanon dat over rails aan dek glijdt, in plaats van terug te rollen na het afvuren. Overal aan dek lagen mannen klaar om te enteren, en elke man had een musket en een zwaard binnen handbereik. De meeste kerels leken nog niet bijgekomen van de vijf dagen durende storm.

Henry grinnikte naar Decatur. ‘Een mooie schuit heb je hier.’

‘Ach, het is wel mijn schip. En voor zover ik weet, Lafayette, heeft niemand jou ooit kapitein genoemd in al je jaren bij de marine.’

‘Dat is waar,’ beaamde Lafayette en saluerend voegde hij eraan toe: ‘Kapitein.’

Er verstreek nog een nacht voordat de wind voldoende opstak om de *Intrepid* naar de haven van Tripoli te stuwen. Door een koperen verrekijker zagen Decatur en Lafayette de ommuurde stad langzaam opdoemen boven de uitgestrekte woestijn. Verspreid op een hoge verdedigingsmuur en op de bolwerken van het kasteel van de Pasja stonden meer dan honderdvijftig kanonnen opgesteld. Achter de hoge haven-dam die zich uitstrekte langs de ankerplaats konden ze alleen de toppen van de drie masten van de *Intrepid* zien.

‘Wat denk jij?’ vroeg Decatur aan Henry, die hij tot eerste officier had benoemd voor de aanval. Ze stonden schouder aan schouder achter de Maltese loods.

Henry keek naar de zeilen van de *Intrepid* en naar het kielzog achter de kleine kits. Hij schatte de snelheid op vier knopen. ‘Als we geen vaart minderen, dan zijn we lang voor zonsondergang in de haven.’

‘Zal ik het topzeil en de fok laten reven, kapitein?’ vroeg Salvatore Catalano.

‘Dat is beter. De maan zal later fel genoeg schijnen.’

De schaduwen werden langer en de laatste zonnestrallen verdwenen achter de westelijke horizon. De kits voer de baai van Tripoli in en naderde de indrukwekkende muren van de Barbarijse stad. De opkomende maansikkel bescheen de stenen van de havendam, het fort en het kasteel van de Pasja met een kil licht en de zwarte kanonslopen op de muren leken nog dreigender. Boven de muur rees het silhouet van een slanke minaret. Kort voor zonsondergang hadden de mannen op de *Intrepid* de oproep tot gebed gehoord.

Recht onder het kasteel lag de *Philadelphia* afgemeerd. Het schip leek in goede staat en de kanonnen die eerder overboord waren gegooid waren kennelijk weer opgedregd en teruggeplaatst achter de geschutspoorten.

De aanblik van het Amerikaanse schip bezorgde Henry Lafayette gemengde emoties. Hij was onder de indruk van de fraaie lijnen en de grootte, en tegelijk kookte hij van woede bij de gedachte dat de vlag van Tripoli nu bij de achtersteven hing terwijl de 307 opvarenden gegijzeld werden in de kerkers van de Pasja. Hij wilde niets liever dan dat Decatur het sein gaf het kasteel te bestormen om de gevangenen te bevrijden, maar hij beseftte dat het niet zou gebeuren. Admiraal Preble, de

opperbevelhebber van de gehele vloot in de Middellandse Zee, had duidelijk gemaakt dat hij niet het risico wilde nemen dat de Barbarijse zeerovers nog meer Amerikanen gevangen zouden nemen.

In de haven en langs de kade lagen tientallen andere schepen afgemeerd: Latijns getuigde koopvaarders en ranke piratenschepen bewapend met kanonnen. Lafayette hield op met tellen toen hij er twintig had gezien.

Een nieuw gevoel kwam bij hem op. Angst.

Als de aanval mislukte zou de *Intrepid* nooit weggkomen uit de haven en alle opvarenden zouden gedood worden – of erger: gevangen genomen en gedoemd tot slavernij.

Henry's mond werd opeens droog en de ontelbare uren dat hij geofend had met zijn dolk leken nu toch veel te weinig. De twee .58 musketpistolen die hij in de gordel om zijn middel had gestoken voelden opeens kinderlijk licht aan. Hij keek naar de matrozen die zich schuil hielden achter de verschansing van de *Intrepid*. Gewapend met bijlen, staken, zwaarden en dolken leken ze even bloeddorstig als een Arabische piraat. Dit waren de dapperste mannen ter wereld, allemaal vrijwilligers en Henry beseftte dat ze konden winnen. Een bootsman liep langs de matrozen en controleerde of de voorlieden hun lamp hadden aangestoken en stukken lont met walvisolie gereed hadden.

Henry keek weer naar de *Philadelphia*. Ze waren nu zo dichtbij dat ze een drietal bewakers staand achter de reling konden onderscheiden. De kromzwaarden van de wachters tekenden zich scherp af. Maar met het lichte briesje duurde het nog twee uur voordat ze eindelijk binnen gehoorbereik kwamen.

Catalano riep in het Arabisch: 'Ahoi daar!'

'Wat wil je?' schreeuwde een stem terug.

'Ik ben Salvador Catalano,' riep de Maltese loods, zich houdend aan de tekst die Decatur en Lafayette voor hem hadden opgesteld. 'De naam van dit schip is *Mastico*. Wij zijn hier om levende have te kopen voor de Britse vesting op Malta, maar we werden overvallen door de storm. Ons anker is weggeslagen, dus we kunnen niet ankeren. Ik wil graag langs zij uw prachtige schip komen om de nacht door te brengen. Als het morgen licht wordt zullen we elders afmeren en reparaties verrichten.'

'Nu moet het gebeuren,' fluisterde Decatur naar Henry. 'Als ze ons niet geloven, dan wordt het moeilijk.'